

international newsletter

Number 19 · Autumn 2020 EN-CA-ES-FR-IT

**POBLE
LLIURE**

In the Spanish regime, there is no democracy for the Catalan people.

Last September, once again, the Spanish judiciary disable the President that Catalans had chosen at the polls ... and go three!. The last three presidents of the Catalan Generalitat, all three elected by an absolute majority of the elected representatives, have ended up removed from office by the Francoist judiciary system. Which has become the guarantor of the authoritarian, oligarchic, ultranationalist, and exclusionary essences of the Spanish state.

Thus, the name of Quim Torra, to hang a banner asking for freedom of expression, comes to join those of Carles Puigdemont, that organized the referendum on self-determination in October 2017, and Artur Mas, who drove the November 2014 citizen consultation... judges against democracy, repression against votes!

These disqualifications, added to the existence of political prisoners and refugees, the hundreds of complaints against citizens to exercise the right to demonstrate, or the recent condemnation of members of the Bureau of the Catalan Parliament to allow political debate in the chamber itself demonstrates the failure of Spain as a democratic project; and shows us again that the monarchical regime inherited from Francoism, with its repressive apparatus and visceral hostility against all political expression (and even linguistic and cultural) in defense of the rights of peoples, will never be able to offer Catalans a framework of liberties and coexistence, as it only contemplates the peace of cemeteries and the submission of serfs.

At the same time, this same judiciary acquits the mobsters who profited by collapsing the system of savings banks, ruining thousands of families, by ordering the big bank, protecting Franco's criminals from allegations of human rights violations by the dictatorship, and it refuses to investigate (as even Switzerland does) the corruption and obscure business of the Bourbons with their friends and partners: Saudi tyranny and that of the emirates. There is therefore no possible reform of an intrinsically hostile state and in the service of extractive castes that feed on the plunder of the peoples and the exploitation of the increasingly precarious workers. The only way is the Rupture, the only way is the democratic confrontation. In the conflict between the town and Catalan Spain, Europe played the last bits of credibility as a democratic project can still be. The construction of a space of rights and freedoms demands that democrats and people on the left side with the legitimate demands of the Catalan people: self-determination and amnesty. Spain has been choosing its benchmark for years: Erdogan's Turkey.

Covid-19 attacks, capitalism kills, autonomism ends.

The management of the different governments in the face of the Covid-19 pandemic has made even more evident the miseries of a criminal economic system, and the contempt for the life and dignity of large sections of the population by some states, regimes, and governments bent on the interests of different economic lobbies. Here are some examples:

- Those states where public policy prevails over economic powers and private interests, and those governments that have been able to take strong health, social and economic measures, overcoming the pressures of power groups, have got the best data so it concerns the protection of life and the control of the pandemic.

- Surprisingly, in the African continent, where community work has more than made up for the structural lack of resources, the percentage rates are better than in most states with much higher GDP, where medical and technological spending has not been accompanied by social action, but of a short submission of sights to the immediate interests of different economic sectors.

- The Spanish state, with a public health system shattered by progressive cuts and privatizations, with a total folding of the government to the interests of economic elites, with levels of stratospheric corruption, and with a structural and historical inability to manage the crisis is the worst in the world in percentage rates of infection and mortality.

-The cynically self-proclaimed "government of progress" (PSOE-Podemos), apart from not having the real will to mobilize the necessary resources to deal with the

pandemic, has limited itself to making promises never fulfilled while folding them. to the demands of capital, always relying on the "worst would do the far-right", which from the government of the Community of Madrid has adopted the Trump-Bolsonaro thesis, causing what can be described as a crime against humanity.

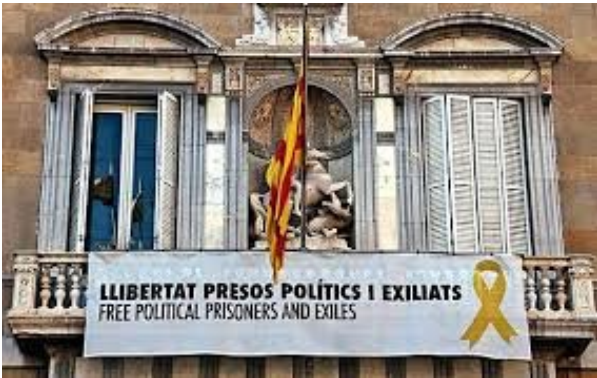
- In Catalonia, with a government subject to the jurisdictional and financial restrictions imposed by the autonomous regime, but also to an autonomous and liberal logic of submission to the dictates of the Spanish framework and the pressures of different power groups, things have not gone much better. Thus, the seemingly more protectionist discourses have been contradicted by frightening management in key ministries such as health, education, and social services, which has left both workers and users of public services helpless and lacking in resources.

We reaffirm, then, the conviction that there is only a future for the Catalan people and the peoples of the world through political and economic sovereignty, that is, the construction of Republics based on democratic radicalism and popular power. in the face of the blackmail of capital and imperialism, based on the community of interests instead of competition and individualism, governed with the well-being of the citizenry, current, and future.

Dins el règim espanyol no hi ha democràcia per al poble català.

El passat mes de setembre, de nou, la judicatura espanyola inhabilitava el President que els catalans havíem escollit a les urnes... i van tres! Els tres darrers presidents de la Generalitat catalana, tots tres escollits amb majoria absoluta dels representants electes, han acabat apartats de les seves funcions per l'aparell judicial franquista que s'ha erigit en garant de les essències autoritàries, oligàrquiques, ultranacionalistes i excloents de l'estat espanyol.

Així, el nom de Quim Torra, per penjar una pancarta demanant llibertat d'expressió, ve a sumar-se als de Carles Puigdemont, per organitzar el referèndum d'autodeterminació de l'octubre de 2017, i al d'Artur Mas, per impulsar la consulta ciutadana del novembre de 2014... jutges contra democràcia, repressió contra vots!

Aquestes inhabilitacions, sumades a l'existència de presos polítics i refugiats, als centenars de denúncies contra ciutadans per exercir el dret de manifestació, o a la recent condemna als membres la Mesa del Parlament català per permetre el debat polític dins la pròpia cambra demostra el fracàs d'Espanya com a projecte democràtic; i ens mostra novament que el règim monàrquic hereu del franquisme, amb el seu aparell repressor i la seva hostilitat visceral contra tota expressió política (i fins i tot lingüística i cultural) en defensa dels drets dels pobles, mai podrà oferir als catalans un marc de llibertats i convivència, ja que només contempla la pau dels cementiris i la submissió dels serfs.

Alhora, aquesta mateixa judicatura absol els mafiosos que van lucrar-se ensorrant per encàrrec de la gran banca el sistema de caixes d'estavi arruinant milers de famílies, protegeix els criminals franquistes davant les denúncies de violacions de drets humans de la dictadura, i es nega a investigar (com fa fins i tot Suïssa) la corrupció i els negocis obscurs dels Borbons amb els seus amics i socis: la tirania saudí i la dels emirats.

No hi ha doncs reforma possible d'un estat intrínsecament hostil i al servei d'unes castes extractives que s'alimenten de l'espoli dels pobles i l'explotació dels treballadors, cada dia més precaritzats. L'única via és la Ruptura, l'únic camí la confrontació democràtica.

En el conflicte entre el poble català i l'estat espanyol, Europa es juga els darrers bocins de credibilitat com a projecte democràtic que encara li puguin quedar. La construcció d'un espai de drets i llibertats exigeix als demòcrates i la gent d'esquerres posar-se del costat de les legítimes reivindicacions del poble català: autodeterminació i amnistia.

Espanya ja fa anys que va triar el seu referent: la Turquia d'Erdogan.

El Covid-19 ataca, el capitalisme mata, l'autonomisme remata.

La gestió dels diferents governs davant la pandèmia del Covid-19 hafet encara més evidents les misèries d'un sistema econòmic criminal, i el menysteniment de la vida i la dignitat d'àmplies capes de la població per part d'uns estats, règims, i governs plegats als interessos de diferents *lobbies* econòmics. Apuntem-ne alguns exemples:

- Aquells estats on la política pública preval sobre els poders econòmics i els interessos privats, i aquells governs que han pogut adoptar mesures sanitàries, socials i econòmiques contundents, sobreposant-se a les pressions dels grups de poder, han aconseguit les millors dades pel que fa a la protecció de la vida i el control de la pandèmia.
- Sorprenentment, al continent africà, on el treball comunitari ha compensat amb escreix la manca estructural de recursos, les taxes percentuals són millors que en la majoria dels estats amb PIB molt més alts, on la despesa mèdico-tecnològica no ha anat acompanyada d'una acció social, sinó d'una submissió curta de mires als interessos immediats de diferents sectors econòmics.
- L'Estat Espanyol, amb un sistema públic sanitari destrossat per progressives retallades i privatitzacions, amb un plegament total del govern als interessos de les elits econòmiques, amb uns nivells de corrupció estratosfèrica, i amb una incapacitat estructural i històrica per gestionar crisis és el pitjor del món en taxes percentuals de contagi i mortalitat.
- El cínicament auto-denominat "govern de progrés" (PSOE-Podemos), a banda de no haver tingut la voluntat real de mobilitzar els recursos necessaris per fer

front a la pandèmia, s'ha limitat a fer promeses mai complertes mentre els plegava a les exigències del capital, emparant-se sempre en el "pitjor ho faria l'extrema dreta", que des del govern de la Comunitat de Madrid ha adoptat les tesis Trump-Bolsonaro, provocant el que es pot qualificar com a crim contra la humanitat.

- A Catalunya, amb un govern sotmès a les restriccions competencials i financeres imposades pel règim autonòmic, però també a una lògica autonomista i liberal de submissió als dictats del marc espanyol i a les pressions de diferents grups de poder, les coses no han anat massa millor. Així, els discursos aparentment més proteccionistes s'han vist contradits per una gestió espantosa en conselleries clau com salut, educació i serveis socials, que ha deixat en la indefensió i la manca de recursos tant els treballadors com els usuaris dels serveis públics.

Ens reafirmem, doncs, en la convicció que tan sols hi ha futur per al poble català i per als pobles del món a través de la sobirania política i econòmica, és a dir de la construcció de Repúbliques basades en la radicalitat democràtica i el poder popular davant el xantatge del capital i l'imperialisme, fonamentades en els la comunitat d'interessos enlloc de la competència i l'individualisme, governades pensant en el benestar de la ciutadania, de l'actual i de la que vindrà.

En el régimen español no hay democracia para el pueblo catalán.

El pasado mes de septiembre, de nuevo, la judicatura española inhabilitaba al Presidente que los catalanes habíamos elegido en las urnas ... y van tres! Los tres últimos presidentes de la Generalitat catalana, los tres elegidos con mayoría absoluta de los representantes electos, han terminado apartados de sus funciones por el aparato judicial franquista que se ha erigido en garante de las esencias autoritarias, oligárquicas, ultranacionalistas y excluyentes del estado español.

Así, el nombre de Quim Torra, por colgar una pancarta pidiendo libertad de expresión, viene a sumarse a los de Carles Puigdemont, por organizar el referéndum de autodeterminación de octubre de 2017, y al de Artur Mas, por impulsar la consulta ciudadana de noviembre de 2014 ... jueces contra democracia, represión contra votos!

Estas inhabilitaciones, sumadas a la existencia de presos políticos y refugiados, a los cientos de denuncias contra ciudadanos para ejercer el derecho de manifestación, o la reciente condena a los miembros la Mesa del Parlamento catalán por permitir el debate político dentro de la propia cámara demuestra el fracaso de España como proyecto democrático; y nos muestra nuevamente que el régimen monárquico heredero del franquismo, con su aparato represor y su hostilidad visceral contra toda expresión política (e incluso lingüística y cultural) en defensa de los derechos de los pueblos, nunca podrá ofrecer a los catalanes un marco de libertades y convivencia, ya que sólo contempla la paz de los cementerios y la sumisión de los siervos.

Asimismo, esta misma judicatura absuelve a los mafiosos que se lucraron derrumbando por encargo de la gran banca el sistema de cajas de ahorros, arruinando miles de familias, protege a los criminales franquistas ante las denuncias de violaciones de derechos humanos de la dictadura, y se niega a investigar (como hace incluso Suiza) la corrupción y los negocios oscuros de los Borbones con sus amigos y socios: la tiranía saudí y la de los emiratos.

No hay pues reforma posible de un estado intrínsecamente hostil y al servicio de unas castas extractivas que se alimentan del expolio de los pueblos y la explotación de los trabajadores, cada día más precarizados. La única vía es la Ruptura, el único camino la confrontación democrática.

En el conflicto entre el pueblo catalán y el estado español, Europa se juega los últimos jirones de credibilidad como proyecto democrático que aún le puedan quedar. La construcción de un espacio de derechos y libertades exige a los demócratas y la gente de izquierdas ponerse del lado de las legítimas reivindicaciones del pueblo catalán: autodeterminación y amnistía.

España eligió su referente ya hace años: la Turquía de Erdogan.

El Covid-19 ataca, el capitalismo mata, el autonomismo remata.

La gestión de los distintos gobiernos ante la pandemia del Covid-19 ha hecho aún más evidentes las miserias de un sistema económico criminal, y el menosprecio a la vida y la dignidad de amplias capas de la población por parte de unos estados, regímenes, y gobiernos doblegados a los intereses de diferentes lobbies económicos. Apuntamos algunos ejemplos:

- Aquellos estados donde la política pública prevalece sobre los poderes económicos y los intereses privados, y aquellos gobiernos que han podido adoptar medidas sanitarias, sociales y económicas contundentes, sobreponiéndose a las presiones de los grupos de poder, han conseguido los mejores datos respecto a la protección de la vida y el control de la pandemia.
- Sorprendentemente, en el continente africano, donde el trabajo comunitario ha compensado con creces la falta estructural de recursos, las tasas porcentuales son mejores que en la mayoría de los estados con PIB más altos, donde el gasto médico-tecnológico no ha ido acompañado de una acción social, sino de una sumisión corta de miras a los intereses inmediatos de diferentes sectores económicos.
- El Estado Español, con un sistema sanitario destrozado por progresivos recortes y privatizaciones, con una subordinación total del gobierno a los intereses de las élites económicas, con unos niveles de corrupción estratosféricos, y con una incapacidad estructural e histórica para gestionar crisis, es el peor del mundo en tasas porcentuales de contagio y mortandad.
- El cínicamente auto-denominado "gobierno de progreso" (PSOE-Podemos), además de

no haber tenido la voluntad real de movilizar los recursos necesarios para hacer frente a la pandemia, se ha limitado a hacer promesas nunca cumplidas mientras los plegaba a las exigencias del capital, amparándose siempre en el "peor lo haría la extrema derecha", que desde el gobierno de la Comunidad de Madrid ha adoptado las tesis Trump-Bolsonaro, provocando lo que se puede calificar como crimen contra la humanidad.

- En Catalunya, con un gobierno sometido a las restricciones competenciales y financieras impuestas por el régimen autonómico, pero también a una lógica autonomista y liberal de sumisión a los dictados del marco español y a las presiones de diferentes grupos de poder, las cosas no han ido mucho mejor. Así, los discursos más proteccionistas se han visto contradichos por una gestión espantosa en consejerías clave como salud, educación y servicios sociales, que ha dejado en la indefensión y la falta de recursos tanto a los trabajadores como a los usuarios de los servicios públicos.

Nos reafirmamos en la convicción de que sólo hay futuro para el pueblo catalán y para los pueblos del mundo a través de la soberanía política y económica, es decir, de la construcción de Repúblicas basadas en la radicalidad democrática y el poder popular ante el chantaje del capital y el imperialismo, fundamentadas en la comunidad de intereses en lugar de la competencia y el individualismo, y gobernadas pensando en el bienestar de la ciudadanía, de la actual y de la que vendrá.

Dans le régime espagnol, il n'y a pas de démocratie pour le peuple catalan.

En septembre dernier, une fois de plus, la justice espagnole invalide le président qui les Catalans avaient choisi aux urnes ... et c'est le troisième! Les trois derniers présidents de la Generalitat catalane, tous les trois élus à la majorité absolue, ont fini par être démis de leurs fonctions par la justice franquiste, devenue garante des essences autoritaires, oligarchiques, ultranationalistes et exclusives de l'État espagnol.

Ainsi, le nom de Quim Torra, pour accrocher une banderole appelant à la liberté d'expression, s'ajoute à ceux de Carles Puigdemont, pour organiser le référendum sur l'autodétermination en octobre 2017, et d'Artur Mas, pour conduire la consultation citoyenne de novembre 2014... juges contre démocratie, répression contre votes!

Ces disqualifications, ajoutées à l'existence de prisonniers politiques et de réfugiés, les centaines de plaintes contre des citoyens pour exercer le droit de manifester, ou la récente condamnation de membres du Bureau du Parlement catalan pour avoir autorisé un débat politique dans la chambre, elle-même démontre un échec de l'Espagne en tant que projet démocratique, et nous montre à nouveau que le régime monarchique hérité du franquisme, avec son appareil répressif et son hostilité viscérale contre toute expression politique (et même linguistique et culturelle) en défense des droits des peuples, ne pourra jamais offrir aux Catalans un cadre de libertés et coexistence, car il ne contemple que la paix des cimetières et la soumission des serfs.

Au même temps, ce même système judiciaire acquitte les truands qui ont profité de l'effondrement du système des caisses d'épargne, ruinant des milliers de familles, en ordonnant aux grandes banques, en protégeant les criminels de Franco des allégations de violations des droits de l'homme par la dictature, et il refuse d'enquêter (comme même la Suisse) sur la corruption et les affaires obscures des Bourbons avec leurs amis et partenaires: la tyrannie saoudienne et celle des émirats.

Il n'y a donc pas de réforme possible d'un État intrinsèquement hostile et au service des castes extractives qui se nourrissent du pillage des peuples et de l'exploitation de travailleurs de plus en plus précaires. Le seul moyen est la rupture, le seul moyen est la confrontation démocratique.

Dans le conflit entre le peuple Catalan et l'Espagne, l'Europe joue les derniers morceaux de crédibilité en tant que projet démocratique qu'elle peut encore être. La construction d'un espace de droits et de libertés exige que les démocrates et les peuples de gauche se mettent à côté des revendications légitimes du peuple catalan: l'autodétermination et l'amnistie. L'Espagne a choisi sa référence depuis des années: la Turquie d'Erdogan.

Attaques de Covid-19, le capitalisme tue, l'autonomisme prend fin.

La gestion des différents gouvernements face à la pandémie de Covid-19 a rendu encore plus évidentes les misères d'un système économique criminel et le mépris de la vie et de la dignité de larges couches de la population de la part de certains États, régimes, et gouvernements qui se sont attachés aux intérêts de différents *lobbies* économiques. Voici quelques exemples:

- Les États où la politique publique prévaut sur les pouvoirs économiques et les intérêts privés, et les gouvernements qui ont pu prendre des mesures sanitaires, sociales et économiques fortes, en surmontant les pressions des groupes de pouvoir, ont réussi les meilleures données en termes de protection de la vie et de lutte contre la pandémie.
- Étonnamment, sur le continent africain, où le travail communautaire a plus que compensé le manque structurel de ressources, les taux de pourcentage sont meilleurs que dans la plupart des États avec un PIB beaucoup plus élevé, où les dépenses médico-technologiques n'ont pas été accompagnées d'une action sociale, mais d'une brève soumission des vues aux intérêts immédiats des différents secteurs économiques.
- L'État espagnol, avec un système de santé publique brisé par des coupes progressives et des privatisations, avec un repli total du gouvernement au profit des élites économiques, avec des niveaux de corruption stratosphérique et une incapacité structurelle et historique à gérer la crise est le pire du monde en pourcentage de contagion et de mortalité.
- Le «gouvernement du progrès» cyniquement autoproclamé (PSOE-

Podemos), en plus de ne pas avoir la réelle volonté de mobiliser les ressources nécessaires pour faire face à la pandémie, s'est borné à faire des promesses jamais tenues tout en les pliant à les exigences du capital, toujours en s'appuyant sur le "pire ferait l'extrême droite", qui depuis le gouvernement de la Communauté de Madrid a adopté la thèse Trump-Bolsonaro, en provoquant ce que l'on peut qualifier de crime contre l'humanité .

- En Catalogne, avec un gouvernement soumis aux restrictions juridictionnelles et financières imposées par le régime autonome, mais aussi à une logique autonome et libérale de soumission aux diktats du cadre espagnol et aux pressions des différents groupes de pouvoir, les choses ne se sont pas beaucoup mieux passées. Ainsi, les discours apparemment plus protectionnistes ont été contredits par une gestion effrayante dans des ministères clés tels que la santé, l'éducation et les services sociaux, qui a laissé les travailleurs et les utilisateurs des services publics impuissants et manquant de ressources.

Nous réaffirmons donc la conviction qu'il n'y a d'avenir pour le peuple catalan et pour les peuples du monde que par la souveraineté politique et économique, c'est-à-dire la construction de Républiques fondées sur le radicalisme démocratique et le pouvoir populaire. face au chantage du capital et de l'impérialisme, basé sur la communauté d'intérêts au lieu de la concurrence et de l'individualisme, régis par le bien-être des citoyens, actuels et futurs.

Nel regime spagnolo non c'è democrazia per il popolo catalano.

Lo scorso settembre, ancora una volta, la magistratura spagnola ha interdetto dalle cariche pubbliche il Presidente che i catalani avevamo scelto alle urne ... e ne sono già tre! Gli ultimi tre presidenti della Generalitat catalana, i tre scelti a maggioranza assoluta dai rappresentanti eletti, sono finiti rimossi dalle loro funzioni dall'apparato giudiziario franchista, divenuto garante delle essenze autoritarie, oligarchiche, ultranazionaliste ed escludente dello stato spagnolo.

Così, il nome di Quim Torra, per appendere uno striscione che invoca la libertà di espressione, arriva a unirsi a quelli di Carles Puigdemont, per organizzare il referendum sull'autodeterminazione nell'ottobre 2017, e Artur Mas, per guidare la consultazione dei cittadini del novembre 2014... giudici contro la democrazia, repressione contro i voti!

Queste interdizioni, aggiunte all'esistenza di prigionieri politici e rifugiati, le centinaia di denunce contro i cittadini per esercitare il diritto di manifestare, o la recente condanna dei membri dell'Ufficio di presidenza del Parlamento catalano per consentire il dibattito politico nella camera stessa, dimostrano il fallimento della Spagna come progetto democratico; e ci mostra ancora una volta che il regime monarchico ereditato dal franchismo, con il suo apparato repressivo e l'ostilità viscerale contro ogni espressione politica (e anche linguistica e culturale) in difesa dei diritti dei popoli, non sarà mai in grado di offrire ai catalani un quadro di libertà e convivenza, poiché contempla solo la pace dei cimiteri e la sottomissione dei servi.

Allo stesso tempo, questa stessa magistratura assolve i mafiosi che hanno approfittato del crollo del sistema delle casse di risparmio rovinando migliaia di famiglie, protegge i criminali di Franco dalle accuse di violazioni dei diritti umani da parte della dittatura, e si rifiuta di indagare (come fa persino la Svizzera) sulla corruzione e sugli oscuri affari dei Borboni con i loro amici e soci: la tirannia saudita e quella degli emirati.

Non è quindi possibile la riforma di uno Stato intrinsecamente ostile e al servizio di ceti estrattivi che si nutrono del saccheggio dei popoli e dello sfruttamento dei lavoratori sempre più precari. L'unico modo è la rottura, l'unico modo è il confronto democratico.

Nel conflitto tra il popolo catalano e lo Stato spagnolo, l'Europa ha giocato gli ultimi pezzi di credibilità come progetto democratico che forse possono ancora restarli. La costruzione di uno spazio di diritti e libertà richiede ai democratici e alla gente di sinistra schierarsi con le legittime richieste del popolo catalano: autodeterminazione e amnistia. La Spagna ha scelto da anni fa il suo punto di riferimento: la Turchia di Erdogan.

La Covid-19 attacca, il capitalismo uccide, l'autonomismo finisce.

La gestione dei diversi governi di fronte alla pandemia di Covid-19 ha reso ancora più evidenti le miserie di un sistema economico criminale, e il disprezzo per la vita e la dignità di ampie fasce della popolazione da parte di Stati, regimi, e governi piegati agli interessi di diversi lobby economici. Eccone alcuni esempi:

- Quegli Stati in cui la politica pubblica prevale sui poteri economici e sugli interessi privati, e quei governi che sono stati in grado di adottare forti misure sanitarie, sociali ed economiche, superando le pressioni dei gruppi di potere, hanno ottenuto i dati migliori così riguarda la protezione della vita e il controllo della pandemia.

- Sorprendentemente, nel continente africano, dove il lavoro comunitario ha più che compensato la carenza strutturale di risorse, le tasse percentuali sono migliore che nella maggior parte degli Stati con un PIL molto più alto, dove la spesa medica e tecnologica non è stata accompagnata da un'azione sociale, ma di una sottomissione miope agli interessi immediati di diversi settori economici.

- Lo Stato spagnolo, con un sistema sanitario pubblico frantumato da tagli progressivi e privatizzazioni, con un piegamento totale del governo agli interessi delle élite economiche, con livelli di corruzione stratosferica, e con un'incapacità strutturale e storica di gestire la crisi, è il peggiore al mondo in termini di percentuali di infezione e mortalità.

- Il cinicamente autoproclamato "governo di progresso" (PSOE-Podemos), oltre a non avere la reale volontà di mobilitare le risorse necessarie per affrontare la pandemia, si è limitato a fare promesse mai mantenute

piegandosi alle richieste del capitale, affidandosi sempre al "peggio farebbe l'estrema destra", che dal governo della Comunità di Madrid ha adottato le tesi di Trump-Bolsonaro, provocando quello che può essere definito come crimine contro l'umanità.

- In Catalogna, con un governo soggetto alle restrizioni competenziali e finanziarie imposte dal regime autonomico, ma anche a una logica di sottomissione autonomista e liberale ai dettami del quadro spagnolo e alle pressioni di diversi gruppi di potere, le cose non sono andate molto meglio. Pertanto, i discorsi apparentemente più protezionistici sono stati contraddetti da una gestione spaventosa in ministeri chiave come la sanità, l'istruzione e i servizi sociali, che ha lasciato i lavoratori e gli utenti dei servizi pubblici impotenti e privi di risorse.

Riaffermiamo, quindi, la convinzione che ci sia un futuro per il popolo catalano e per i popoli del mondo solo attraverso la sovranità politica ed economica, cioè la costruzione di repubbliche basate sul radicalismo democratico e sul potere popolare di fronte al ricatto del capitale e dell'imperialismo, basate sulla comunità di interessi invece che sulla concorrenza e sull'individualismo, governate pensando nel benessere della cittadinanza, presente e futura.

